

for eget tidsforbrug eller tabt arbejdsfortjeneste. Det er også vigtigt at understrege, at ved fastsættelse af godtgørelsen skal samtlige udgifters relevans og rimelighed vurderes. Der kan kun ydes dækning for udgifter, som er afholdt ved den pågældende klageinstans, og der kan kun ydes dækning for udgifter, der er nødvendige; princippet gælder altså ikke, hvis skatteyderen eventuelt kommer med en række udgifter, som man må sige er urimelige i forhold til sagens størrelse. Jeg vil også godt fremhæve, at der heller ikke skal ydes godtgørelse for almindeligt simpelt bøv, som skatteyderen kan have i forbindelse med selve torskegildet med fremskaffelse af nogle bilag og den slags ting.

For det andet skal der ikke ydes godtgørelse, hvis en vunden sag ikke har sammenhæng med en forkert sagsbehandling i skatteforvaltningen, men skyldes, at skatteyderen først fremkommer med oplysningerne senere. For det tredje skal der ikke ydes godtgørelse, hvis den ændrede afgørelse, dvs. en vunden sag, skyldes, at der nu fra skatteyderens side er fremkommet oplysninger, som burde være fremkommet tidligere, og for det fjerde skal der ikke ydes godtgørelse, hvis skatten er skønsmæssigt ansat, fordi skatteyderen ikke har fremsendt selvangivelsen rettidigt eller i meget ufuldstændig form.

Afgørelse om imødekommelse af omkostningsdækning skal afgøres af den klageinstans, som det drejer sig om, og i sager, hvor vedkommende får delvis ret, kan der kun gives delvis omkostningsdækning. Det er også vigtigt, at man prøver at opdele sagens komponenter, så man kan tage stilling til spørgsmålet ud fra det, der er givet medhold i, og det, der ikke er givet medhold i.

Endelig bør det være sådan, at godtgørelsen ydes i forhold til momsens – forstået på den måde, at hvis der er tale om forløftet moms, kan man ikke få godtgørelse, men hvis det ikke er tilfældet, kan der gives erstatning.

For at skattemyndighederne ikke skal være tilbageholdende med at rejse sager i principielle spørgsmål, kunne det være værd at overveje, om man i disse sager skal have fuld dækning for de omkostninger, man har haft, netop fordi der er tale om en principiel sag. Her er den pågældende person jo bare en tilfældig person. Det er nok vigtigt, at det bliver staten, der kommer til at betale de udgifter, fordi skattemyndighederne ikke skal være afholdt fra at rejse sager.

Ud fra disse bemærkninger vil jeg sige, at vi kan støtte nogle af principperne i beslutningsforslaget, og jeg vil derfor opfordre ministeren til at inddrage de ting, jeg har nævnt, i det kommende udvalgsarbejde. Vi har nemlig brug for – og det tror jeg også forslagsstillerne godt er klar over – et lidt mere grundigt forarbejde, end beslutningsforslaget lægger op til.

(Kort bemærkning).

Mariann Fischer Boel (V):

Jeg vil godt sige til hr. Aage Frandsen, at ske-maet på bagsiden af beslutningsforslaget jo kun forholder sig til antallet af færdigbehandlede sager og ikke til antallet af rejste klagesager. Og som en sidebemærkning vil jeg godt sige, at i det sidste resumé, vi har fået om klager og rets-sagsstatistikker pr. 31. december 1997, stipuleres det rent faktisk, at sagsbehandlingstiden ved skatteankenævnene fortsat er stigende; for 25 pct. af sagerne er sagsbehandlingstiden reelt mere end 1 år.

Klaus Kjær (DF):

Beslutningsforslaget går i sin enkelhed ud på, at skatteyderen kan få op til 100 pct. dækning for de udgifter, som han måtte have haft i forbindelse med sagkyndig bistand i sin skattesag, der har været under behandling ved skatteankenævnene, Landsskatteretten eller domstolene.

Som reglerne er i dag, ydes der i personskattesager et skattefrit tilskud på 38 pct. af udgifterne, svarende til at skatteyderen havde foretaget fradrag for udgiften i sin skattepligtige indkomst. Tilskuddet ydes, uanset om skatteyderen får helt, delvis eller slet ikke medhold i sagen.

Efter beslutningsforslaget vil skatteyderen som udgangspunkt få 100 pct. kompensation, såfremt han får fuldt medhold ved klageinstansen eller domstolene. Derimod giver beslutningsforslaget ikke mulighed for at yde kompensation overhovedet for afholdte udgifter, hvis skatteyderen taber sagen, og forslaget er derfor mere retfærdigt skruet sammen end de nugældende regler. Argumentationen er jo netop, at den skatteyder, som har fået helt eller delvis medhold, ikke forstår, hvorfor han skal betale udgifter for at få sin ret.

Det meget store antal afgørelser, som ændres ved de administrative myndigheder og domstolene, tyder på, at der grundlæggende er noget galt i forbindelse med de lokale skattemyndigheders behandling af sagerne. Som ordnin-